

Απόστολος Παύλος. Ζούσε σαν ασώματος αν και είχε σώμα (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Τι τέλος πάντων είναι ο άνθρωπος και πόση είναι η ευγένεια της δικής μας φύσης και πόσο ικανό στην αρετή είναι αυ-τό το ον, μας το έδειξε περισσότερο απ' όλους τους ανθρώπους ο Παύλος. Και τώρα σηκώνεται, από εκεί που έχει φθάσει, και με καθαρή φωνή προς όλους εκείνους που κατηγορούν τη φύση μας απολογείται για χάρη του Κυρίου, προτρέπει για αρετή, κλείνει τα αναίσχυντα στόματα των βλάσφημων και αποδεικνύει ότι δεν είναι μεγάλη η διαφορά ανάμεσα στους αγγέλους και στους ανθρώπους, αν θέλουμε να προσέχουμε τον εαυτό μας. Γιατί χωρίς να έχει άλλη φύση, ούτε να έχει λάβει άλλη ψυχή, ούτε να κατοίκησε σ' άλλο κόσμο, αλλά αν και ανατράφηκε στην ίδια γη και τόπο και με τους ίδιους νόμους και συνή-θειες, ξεπέρασε όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι έζησαν από τότε που έγιναν οι άνθρωποι.

[Rublev_Paul1omeros2](#)

Πού είναι λοιπόν εκείνοι που λέ-γουν, ότι είναι δύσκολο πράγμα η αρετή και εύκολο η κακία; Γιατί ο Παύλος τους αντικρούει λέγοντας· «Οι θλίψεις μας που γρήγορα περνούν, προετοιμάζουν σ' εμάς σε υπερβολικά μεγά-λο βαθμό αιώνιο βάρος δόξας». Εάν όμως τέτοιες θλίψεις περνούν εύκολα, πολύ περισσότερο οι φυσικές ηδονές. Και δεν είναι μόνο αυτό το θαυμαστό του, ότι δηλαδή από πολλή προθυμία δεν αισθανόταν τους κόπους του για την αρετή, αλλ' ότι άσκουσε αυτήν χωρίς αμοιβή.

Εμείς βέβαια δεν υπομένουμε κόπους γι' αυτήν αν και υπάρχουν αμοιβές. Εκείνος όμως και χωρίς τα έπαθλα την επιζητούσε και την αγαπούσε, και εκείνα που θεωρούνταν ότι εί-ναι εμπόδιά της τα ξεπερνούσε με κάθε ευκολία. Και δεν επικαλέσθηκε ούτε την αδυναμία του σώματος, ούτε τις δύσκολες περιστάσεις, ούτε την τυραννίδα της φύσης, ούτε τίποτε άλλο. Αν και είχε αναλάβει μεγαλύτερη φροντίδα από τους στρατη-γούς και όλους τους βασιλείς της γης, αλλ' όμως κάθε ημέρα ήταν ακμαίος, και ενώ οι κίνδυνοί του επαυξάνονταν, διέθετε νεανική προθυμία. Για να δείξει αυτό ακριβώς έλεγε, «Ξεχνών-τας τα όσα έγιναν στο παρελθόν και φροντίζοντας για εκείνα που είναι μπροστά μου». Και ενώ

περίμενε το θάνατο, καλούσε σε συμμετοχή της ηδονής αυτής λέγοντας, «Χαίρετε και να χαίρεστε μαζί μου».

Και ενώ τον απειλούσαν κίνδυνοι και προσβολές και κάθε ατιμία, πάλι σκιρτούσε και όταν έγραφε την επιστολή στους Κορινθίους έλεγε, «Γι' αυτό και ευφραίνομαι σε ασθένειες, σε προσβολές, σε διωγμούς». Και τα ονόμασε αυτά όπλα της δικαιοσύνης, αποδεικνύοντας ότι και από αυτά είχε πολύ μεγάλες ωφέλειες και από παντού ήταν ακατάβλητος στους εχθρούς του. Και ενώ παντού τον βασάνιζαν, τον περιφρονούσαν, τον κακολογούσαν, σαν να βάδιζε σε θριάμβους και να έστησε σταθερά τρόπαια σ' όλα τα σημεία της γης, έτσι υπερηφανευόταν και ευχαριστούσε το Θεό λέγοντας· «Η ευχαριστία ανήκει στο Θεό ο οποίος πάντοτε μας οδηγεί σε θρίαμβο».

Και την κακοποίηση και την προσβολή για το κήρυγμα επιζητούσε περισσότερο απ' όσο εμείς την τιμή, και το θάνατο απ' όσο εμείς τη ζωή, και τη φτώχεια απ' όσο εμείς τον πλούτο, και τους κόπους περισσότερο απ' όσο άλλοι τις ανέσεις, και όχι απλά περισσότερο, αλλά πολύ περισσότερο, και τη λύπη περισσότερο απ' όσο άλλοι τη χαρά, και το να εύχεται για τους εχθρούς περισσότερο απ' όσο το να τους καταριούνται οι άλλοι. Και ανάτρεψε την τάξη των πραγμάτων, ή καλύτερα εμείς την ανατρέψαμε, εκείνος όμως, όπως τη νομοθέτησε ο Θεός, έτσι τη φύλασσε. Γιατί όλα αυτά ήταν σύμφωνα με τη φύση, εκείνα όμως αντίθετα. Ποιά είναι η απόδειξη; Το ότι ο Παύλος, αν και ήταν άνθρωπος, ακολουθούσε περισσότερο αυτά παρά εκείνα.

Ένα μόνο πράγμα ήταν φοβερό γι' αυτόν και απόφευγε, το να αντιμάχεται το Θεό, και τίποτε άλλο. Όπως βέβαια τίποτε άλλο δεν του ήταν ποθητό, όσο το να αρέσει στο Θεό. Και δε λέγω τίποτε από τα παρόντα, αλλά ούτε και από τα μέλλοντα. Και μη μου πεις τις πόλεις και τα έθνη και τους βασιλείς και τα στρατόπεδα και τα χρήματα και τις σατραπείες και τις δυναστείες, γιατί ούτε ιστό αράχνης τα θεωρούσε αυτά. Αλλά σκέψου αυτά που υπάρχουν στους ουρανούς και τότε θα καταλάβεις τη σφοδρή αγάπη που είχε για το Χριστό. Γιατί ο Παύλος γι' αυτήν την αγάπη δεν θαύμασε ούτε την αξία των αγγέλων, ούτε των αρχαγγέλων, ούτε τίποτε άλλο παρόμοιο.

Είχε μέσα του το πιο μεγάλο απ' όλα, την αγάπη του Χριστού και μαζί με τούτο θεωρούσε τον εαυτό του τον πιο ευτυχισμένο απ' όλους. Και χωρίς αυτό, δεν επιθυμούσε να γίνει ένας από τις κυριότητες, ούτε από τις αρχές και εξουσίες, αλλά μαζί με την αγάπη αυτήν ήθελε περισσότερο να είναι ανάμεσα στους τελευταίους και στους κολασμένους, παρά χωρίς αυτήν ανάμεσα στους πρώτους και τιμημένους. Γιατί κόλαση γι' αυτόν ήταν μία, το να χάσει την αγάπη αυτήν. Αυτό ήταν για τον Παύλο γέεννα, αυτό τιμωρία, αυτό άπειρα κακά· όπως ακριβώς

και απόλαυση, το να πετύχει αυτήν την αγάπη. Αυτό ήταν η ζωή του, αυτό ο κόσμος του, αυτό ο άγγελός του, αυτό τα πα-ρόντα, αυτό τα μέλλοντα, αυτό βασιλεία, αυτό υπόσχεση, αυτό τα άπειρα αγαθά.

Και κάθε άλλο που δεν οδηγούσε εδώ, δεν το θεωρούσε ούτε δυσάρεστο, ούτε ευχάριστο. Έτσι όμως περιφρονούσε όλα τα ορατά, όπως το σάπιο χόρτο. Και οι τύραννοι και οι πόλεις που άφριζαν από θυμό του φαίνονταν ότι είναι κουνούπια, ενώ ο θάνατος και οι τιμωρίες και τα πάρα πολλά βασανιστήρια του φαίνονταν παιδικά παιχνίδια. Αλλά βέβαια τα υπόφερε για το Χριστό.

Γιατί τότε τα δεχόταν με χαρά αυτά και στα δεσμά του έ-τσι υπερηφανευόταν, όπως δε θα υπερηφανευόταν ο Νέρων όταν είχε στο κεφάλι του το βασιλικό διάδημα. Και έμεινε στη φυλακή, σαν να ήταν ο ουρανός, και δεχόταν τα κτυπήματα και τις μαστιγώσεις πιο ευχάριστα από εκείνους που αρπάζουν τα βραβεία. Και τους πόνους αγαπούσε όχι λιγότερο από τα έ-παθλα, θεωρώντας τους πόνους ότι είναι έπαθλο. Γι' αυτό και τους ονόμαζε χάρη. Πρόσεχε όμως. Έπαθλο ήταν, το να πεθάνει και να είναι μαζί με το Χριστό, το να παραμείνει όμως στη ζωή, ήταν αυτός ο αγώνας. Αλλ' όμως αυτό προτιμά περισσό-τερο από εκείνο και λέγει ότι του είναι αναγκαιότερο. Το να αποχωριστεί από το Χριστό, ήταν αγώνας και κόπος, ή καλύτε-ρα περισσότερο από αγώνα και κόπο· το να παραμείνει μαζί του, ήταν έπαθλο. Αυτό όμως προτιμά περισσότερο από εκείνο για χάρη του Χριστού.

[Συνεχίζεται]